

AL-BARAA' IBN MAALIK

Allah och Paradiset!

Han var en av två bröder som levde för Allahs sak och som gav Allahs Sändebud ﷺ trohetseden och höll fast vid den i tidens gång.

Den förste brodern var Anas Ibn Maalik, Allahs Sändebuds ﷺ tjänare. Hans mor, Umm Sulaim, tog honom till Sändebudet vid tio års ålder och sade: "O Allahs Sändebud, dette är Anas, din pojke! Han ska tjäna dig; åkalla Allah för honom." Sändebudet kysste honom mellan ögonen och åkallade en välsignelse över honom som ledde hans långa liv mot gott och välsignelse. Han sade: "O Allah, låt honom ha gott om pengar och söner. Välsigna honom och låt honom inträda i Paradiset." Sålunda levde han i 99 år, och Allah skänkte honom gott om söner och sonsöner och försåg honom med en rymlig trädgård som bar frukt två gånger om året!

Den andre av dessa bröder var Al-Baraa' Ibn Maalik, som ledde ett storslaget och modigt liv. Hans valspråk var "Allah och Paradiset!" Den som såg honom kämpa i Allahs sak skulle bli fullständigt häpen, ty när Al-Baraa' kämpade mot polyteisterna med sitt svärd var han inte en av dem som sökte seger – fastän segern då var det störstamålet – utan han sökte martyrskap. Hans yttersta hopp var att bli martyr och dö på ett ärorikt slagfält för sanningens och islams skull. Av detta skäl missade han varken en strid eller ett fälttåg.

En dag kom hans bröder för att besöka honom. Han läste deras ansikten och sade: "Jag gissar att ni är rädda att jag ska dö i sängen. Nej, vid Allah, Han ska inte beröva mig martyrskapet." Allah lät hans tankar gå i uppfyllelse, ty Al-Baraa' dog inte i sängen utan vann martyrskap i en av islams mest ärorika strider.

Al-Baraa's tapperhet på Al-Yamaamah-dagen avslöjade denne hjältes personlighet, som Omar Ibn Al-Khattab förbjöd att någonsin vara befälhavare på grund av att hans djärvhet, mod och dödsletande utgjorde en stor risk för honom att leda andra krigare.

På Al-Yamaamah-dagen förberedde de islamiska arméerna sig att strida under Khaalids ledning. Al-Baraa' stod och slickade på sina läppar medan sekunderna gick som om de vore år tills befälhavaren gav sin order att avancera. Hans vassa ögon rörde sig snabbt över hela slagfältet som om de sökte den lämpligaste platsen för hjälten att vinna martyrskap. Ja, ingenting sysselsatte honom i världen utom detta mål. Med kanten av sitt slående svärd skördades en stor mängd av de polyteister som kallade till mörker och falskhet. Sedan, i slutet av striden, gav en polyteists hand honom ett slag som fick hans kropp att falla till marken medan hans själ fann sin väg till änglarna bland martyrens och de välsignades skara.

Khaalid ropade ut: "Allahu Akbar (Allah är den störste)!" Så bröt de täta leden fram mot sitt öde, och så gjorde dödsölskaren, Al-Baraa' Ibn Maalik. Han började slå ned Musailamah Lögnarens anhängare med sitt svärd, och de föll som höstlöv på grund av hans extrema mod.

Musailamas armé var varken svag eller liten, utan var den farligaste armén i avfallstiden. Med sitt antal, sin utrustning och sina kämpars dödsförakt utgjorde armén en ytterst allvarlig utmaning. De besvarade muslimernas anfall med ett sådant överdrivet aggressivt försvar att de var nära att ta initiativet och förvandla sitt försvar till ett anfall. Just då spred sig en viss oro i de muslimska leden. Deras ledare och talare började ge uppmuntrande ord från sina hästar och de påmindes om Allahs löfte.

Al-Baraa' hade en fin och stark röst. Hans ledare Khaalid kallade på honom och sade: "Tala, Baraa'!" Så ropade Baraa' ut med mycket starka och meningsfulla ord: "O Al-Madiinahs folk! Idag har ni ingen Madiinah, utan det är Allah och Paradiset!" Dessa ord vittnar om sin talares ande och avslöjar hans karaktär. Ja, det är Allah och Paradiset. I denna situation fick tankarna inte syssla med något annat än detta. De borde inte ens ha tänkt på Al-Madiinah, islams huvudstad, där de hade lämnat sina hus, kvinnor och barn, ty om de besegrades den dagen skulle det inte finnas någon

Madiinah att återvända till.

Al-Baraa's ord spred sig som... som vad? Vilken liknelse som helst vore orättvis jämförd med dess verkliga verkan. Låt oss bara säga att Al-Baraa's ord spred sig, och det är det.

Det dröjde inte länge förrän striden återgick till sin tidigare fördel. Muslimerna avancerade mot en säker seger och polyteisterna föll i ett chockerande nederlag, medan Al-Baraa' gick bredvid sina bröder och bar Muhammads ﷺ standar till dess stora möte. Polyteisterna drog sig tillbaka och flydde, och sökte tillflykt i en stor trädgård som de trädde in i. Muslimernas entusiasm minskade; det verkade nu möjligt att förändra stridens utfall med detta knep som Musailamas anhängare och armé hade tillgripit. Just då klättrade Al-Baraa' upp på en hög kulle och ropade: "O muslimer, bär mig och kasta mig in till dem i trädgården."

Sade jag inte det? Han sökte inte seger utan martyrskap, och denna plan, trodde han, skulle vara det bästa slutet på hans liv och det bästa sättet att dö. Om han kastades in i trädgården, skulle han öppna dess port för muslimerna, och samtidigt skulle hans kropp slitas i stycken av polyteisternas svärd. Och samtidigt skulle Paradisets portar förbereda sig för att ta emot en ny ärofull brudgum.

Al-Baraa' väntade dock inte på att hans folk skulle bära och kasta honom. Han klättrade upp på muren själv, kastade sig in i trädgården, öppnade porten och islams arméer strömmade in. Men Al-Baraa's dröm gick inte i uppfyllelse: varken dödade polyteisternas svärd honom, eller dog han som han önskade.

Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom) talade sanning när han sade: "Sträva efter döden och du ska leva!" Den dagen fick hjälten från polyteisternas svärd över åttio hugg, över åttio sår som fick Khaalid Ibn Al-Waliid att fortsätta övervaka hans omvårdnad och vård under en hel månad.

Allt detta var dock inte vad han önskade. Men det fick inte Al-Baraa' att tappa hoppet. Han väntade på en annan strid! Allahs Sändebud ﷺ hade profeterat att hans åkallan till Allah skulle besvaras. Han behövde bara fortsätta åkalla Allah om att bevilja honom martyrskap, och han behövde inte ha bråttom, ty för varje sak finns ett dekret.

Efter att Al-Baraa' hade hemlats från Al-Yamaamahs sår skyndade han med islams arméer som gick för att eskortera mörkrets krafter till deras

sista viloplats. Två flyktiga imperier existerade: Romarna (Bysantinerna) och perserna ockuperade med sina orättvisa arméer Allahs länder och förslavade Hans tjänare. Al-Baraa' började kämpa med sitt svärd, och på platsen för varje hugg byggdes en stor vägg i den nya världens byggnad som snabbt växte under islams standar som den uppgående solen.

I ett av de irakiska krigen tillgrep perserna i sin kamp varje medel av barbarism. De använde krokarna fästa i ändarna av kedjor uppvärmda i eld och kastade dem från sina borgar så att de skulle träffa vilken som helst av muslimerna som inte kunde undvika dem. Al-Baraa' och hans store broder Anas Ibn Maalik tilldelades tillsammans med några av muslimerna att hantera en av dessa borgar. Men en av dessa krokarna föll plötsligt och fastnade i Anas, och han kunde inte röra vid kedjan för att rädda sig eftersom den flammade i hetta.

När Al-Baraa' såg scenen skyndade han mot sin broder medan den brinnande kedjan drog honom upp borgväggen. Al-Baraa' grep tag i kedjan med sina händer och kämpade modigt med den tills han bröt den. Anas räddades, men när Al-Baraa' och de som var med honom tittade på hans händer fann de dem inte på sin plats. Allt kött på dem var borta; bara deras brända ben återstod. Och hjälten tillbringade ännu en period i en långsam behandling tills han helades.

Är det inte dags för dödsölskaren att nå sitt slut? Ja, det är dags. Här kommer slaget vid Tustur där muslimerna mötte de persiska arméerna. Detta var en riktig fest för Al-Baraa'.

Al-Ahwaaz och Persiens folk samlades i en stor armé för att bekämpa muslimerna. De troendes befälhavare Omar Ibn Al-Khattaab skrev till Sa'd Ibn Abi Waqaas i Kufa och till Abu Muusaa Al-Ash'ariy i Basra och bad var och en att sända en armé för att möta Al-Ahwaaz. Han sade till Abu Muusaa i sitt meddelande: "Gör Suhail Ibn 'Adiy till deras ledare och sänd Al-Baraa' Ibn Maalik med honom."

Sålunda mötte de som kom från Kufa de som kom från Basra för att möta Al-Ahwaaz och de persiska arméerna i en hård strid. De två store bröderna Anas Ibn Maalik och Al-Baraa' Ibn Maalik var bland de troende soldaterna.

Kriget inleddes med duellering, och Al-Baraa' ensam dödade hundra svärdskarlar av perserna. Sedan gick arméerna i strid och de dödade föll från båda sidor i stora antal. Under striden kom en del av följeslagarna nära Al-Baraa' och sade: "Kom ihåg Sändebudets ord om dig, Baraa': 'Kanske finns det en person med okammat, dammig hår som folk inte ser

upp till, men om han svär vid Allah uppfyller Han hans bön. Bland dem finns Al-Baraa' Ibn Maalik.' O Baraa', svär vid Allah, bönfäll Honom om att besegra dem och ge oss seger."

Därför lyfte Al-Baraa' sina armar mot himlen och bad: "O Allah, ge dem nederlag och oss seger, och låt mig nå Din Profet idag." Han kastade en lång blick på sin broder Anas, som kämpade nära honom, som om han sade farväl. Sedan intensifierades striden och muslimerna kämpade som ingen i världen hade gjort, och de var klart segrande.

Bland slagets martyrer var Al-Baraa', med ett lyckligt leende på sitt ansikte och sin högra hand som grep en handfull damm indränkt med hans rena blod. Hans svärd låg bredvid honom. Det var starkt, utan hack, oskadat.

Slutligen anlände resanden till sitt hem. Tillsammans med sina brödrarmartyrer avslutade han resan av en stor och ädel tidsålder. Och det ska ropas ut till dem: "Detta är det Paradis som ni har ärvt för vad ni har gjort."